

עין משפט
נר מצוה

המקנא פרק ראשון סוטה

מסורת הש"ס

כח א מ"י מיד מהלכת
סוטה הלל ד'
בט ב מ"י שם הל' עו:
ג מ"י פ"ג מל' סוטה
הל' טו:

תוספות שאנן

שהיו שקרי ונתנו האי
דלא ברקו לה מ"י משום
דשמיא בעלה בא עליה
בדרין תיבא הויס בודקין
אותה. והש"ב לו ר"ת
שהתקבץ בצדק דמישני רב
ויפך דמישני וכו' תלה לה.
וה"ר רבא עליה בדרין
התלה ואפילו לרב ששה
דפליגי עליה ואמר דאין
וכות תולה לה ליבא
למישני שמיא בא עליה לא
מיבניא לרבנן דאמר
מוסריהו לה שילתרי
תפיסו שלא בא עליה
רביא למישני להכי אלא
אפי' לו יתורה דאמר
דאפי' בעלה נאמן עליה
בדרין ליבא למישני דאנו
בשופטנו שקרי שאנו
מניקה מעון שבא עליה
בדרין ואחר כך מפקה
אותה אלא לאו ש"ס ליבא
למישני להכי. ותודע דאין
לר' שמעון אה מצינא
לעו על המטותות ששנו
שיאמרו טמאות היו אלא
שבטעוהו באו עליהו בדרין
דליכא לומר דר' שמעון
סבר רבנן ורבנות לא
תלין ענין ערות נמי לא תלין
דראי כיון ד' מקרא נפק
לן דאין הויס בודקין
אימרו שבא עליה בדרין
תלין ולא פליגי ר' שמעון
אקרא ה"נ בשמיא לן
דמריה ליה לר' שמעון
והא איבא עדים במדינת
הים ומשני ערות דמריה
הים לא שבת ואמאי לא
קאמר עדים במדינת הים
לא ולו אלא ש"ס סביבא
(לה"ל) כיון דהוה בקרא'^א
ומה שאמר בעון בני
ובנויהו של אדם אין הויס
בודקין הים לא שבת
ואמאי לא קאמר עדים
במדינת הים. לרוש
שמטונה כדפרי' ועוד
דלפניו אמרי' דאין לן מן
התורה אלא דברי קבלה
שהתקין ריבוי מהלכות
מפני שרבו הגנאפין
ומייתי קרא כדפרי' קבלה.
רב שיש סבר לא פליגי
רבנן עליה דרבי' במתנות
דכי פליגי רבנן בפתוהא
סחה בואוה סיחה לתוד
אבל במתנותה לא אפליגי
רבנן כי שכות תולה
מתנותה היא וזו הויאל
ולא מתנותה לא תלה לה
וכות אלא שאינה ראויה
ליברק כלל משום עוים.
ורב יוסף סבר ראויה
ליברק משום עדים ר'ק
דהכות תלה לה ואי משום
דלא מתנותה הוא מני רבנן
היא דאמר רבנן וכות
תולה לה ולא איירי
במתנותה ללא דקפרי' לא
היתה מתנותה. ואלי
שמטותיהוין נשרפות מנחת
קנאות עשירת האפי'ת
לקח שטורים נשרפות
מטה ריבת הרשין:

זוירה שמיא יאמרו מוציאין מב"י
שרת א"חולין. וזו תקשה
כל כי דמין מלא ומרעה בענדי נגור
שמיא יאמרו מוציאין מקדושת הגוף
למולין מרין התם לא מוכחא מילתא
ולכא היכרא אין קדושת פה לקדושת
הגוף ויאמר קדושת הפה היא אלל
הכא איכא היכרא בין קדושת הפה
לקדושת כלי שרת וז"ע בפרק שמי
מדות (מנחות 5, ד) ובפרק המורה
(שם דף ע"א):

קרב הקובץ וזו הספיק כו'.
נראה דהוא הדין אס קרב
הקומץ וכו' עדים שנתמאה דלמר
נמי כיפרה ספיקה דהכי אמר בפרק
במרא דכריתות (דף כו:) גבי חטאת
נתמאה הבא על הספק אס (ו) משמיה דמו נודע לה שילדה אסורה
אפילו כהנאה שעל הספק באת כיפרה ספיקה:
נמצאו עדים וזממין. נראה (ו) דלקדשה בכלי קאי וקדש קמייה
לדאמר הקמייה איכא איקורא דרבנן ועשרת דמוקמיין
נמי התם לא דמין משמולקא נודע לה הרי וז תקדש בנודע לה שלא
ילדה וצדין הוא דמותרת כהנאה ומאי טעמא תקבר מדרבנן:
וזהוהרה וזו שתייה ז"ה וכו'. מהכא משמע דבעלה מותר
דה לאלתר ולא אמרי' ימקין עד שלש שנים שמה וכות
תלתה לה דאס היה אסור בה הרי הוה מצינו למיקרי בה ונקמה
ומרעה ורע וכן הראני רבי בירושלמי ונקא האיך מעון (ו) מנהא חושש
שמה תלה וכות ואחיא כמ"ד הזכות מולה ואינה ניכרת:
יש

יש עליה לעשות שהרי כהכשר קרבה יבא וישקה אותה ומיבדק וכיון דכהכשר קרבה שרייה נלכאין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: כו' א
לה עדים שהיא טמאה. אמשיקרא קאי קודם הקטרה: נמאלו עדים וזממין. עדי סמיירתה שעל ידיהם בזה לכן: מנחתה חולין. לא קדושת
פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועילין בה דנטעות הוה. אלמלא לא אמרינן משרף מדרבנן כי נמאלו עדים וזממין שמיא יאמרו מוציאין מכלי שרת
למול וז"מ כי קתני בזה לה עדים שהיא טמאה מנחתה נשרפת מדאורייתא קאמר דנת מקדש הוא: קלא אים לכו. הכל יודעין שהקדישה
טעות: כוונתם דרב שש. דאין המים בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דההוא לכו לנסק סוטה מיריש אלל
לסוטה ודאית בעד אלל מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נעמאה האשה וטהורה היא ונקמה ומרעה ורע (ומבדק ה) וזהו ליה למיכתב
ולא לא נעמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למירש הבי טורה מרעה ורע ולא שניולת מן המים מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה.
ויו' ימירא למעוטי שמתלה לה וכות דכהא לא אמר קרא ומרעה ורע: היא. ולא הניולת מן המים על ידי שהיה לקלוקלה
מפורסם לכל שכבר היו טושות ונעמות בה לדבר בה: מורוהו בלגנא. נשים טוות בלגנא: ופרכין ורבי שמעון. דלמר [למין כו:] אין
זכות מולה נהי דריו' לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

כ"י קדוש מעיקרא שפיר קדוש טמום הכי נשרפת. קשיא כיון דהוא
היה מביא מנחתו עליה אמאי נשרפת מאי שנה מהא דמין בפרק
ד' (ה) במסכת נזיר (דף כז:) האשה שנדרה נזיר והפרישה את
כהמתה נזיר והיפר לה בעלה אס עלו היתה הכהמה תלה ומרעה
בעד ואס עלה היתה הכהמה מטמא

ממות ואע"ג דכשעת הקדש הוה כח
מקדש דק"ל דבעל מינו גיזי ואפ"ה
אמר כיון דמשלו היתה תלה ומרעה
בעד דנפקא לחולין ומנן נמי התם
בפרק בית שמיא (שם דף לב.) מי
שנדר נזיר והלך להביא כהמתו
אס על שלל נגנבה כהמה נדר הרי
הוא נזיר ואס משנגנבה כהמה נדר
אינו נזיר והכי נמי הוה עדים בעולם
קודם הקדש ולאו אדעתא דהכי הקדיש
ועד אחאי נשרפת כיון דק"ל כזית
הלל דלמרי בפרק יש נטולין (ג"כ דף
קכ:) ובפרק כ"ג במסכת נזיר (דף לא):
יש שאלה להקדש למה אינו נשאל
עליה ותלה לחולין: דבי קדוש
מעיקרא בטעות קדוש. ואין להקשות
והא אשם תלי אע"ג דכי קדוש מעיקרא
נטעות קדוש דלא חיי לכפר מדי היכא
דלא טעא ואפ"ה מן בפרק במרא
דכריתות (דף כו:). המביא אשם תלי
ונודע שלל חטוא ירעה עד שמתאב
דהא מפרש התם טעמא משום דלנו
נוקפו נגמר ומקדיש:

זוירה שמיא יאמרו מוציאין מב"י
שרת א"חולין. וזו תקשה
כל כי דמין מלא ומרעה בענדי נגור
שמיא יאמרו מוציאין מקדושת הגוף
למולין מרין התם לא מוכחא מילתא
ולכא היכרא אין קדושת פה לקדושת
הגוף ויאמר קדושת הפה היא אלל
הכא איכא היכרא בין קדושת הפה
לקדושת כלי שרת וז"ע בפרק שמי
מדות (מנחות 5, ד) ובפרק המורה
(שם דף ע"א):

קרב הקובץ וזו הספיק כו'.
נראה דהוא הדין אס קרב
הקומץ וכו' עדים שנתמאה דלמר
נמי כיפרה ספיקה דהכי אמר בפרק
במרא דכריתות (דף כו:) גבי חטאת
נתמאה הבא על הספק אס (ו) משמיה דמו נודע לה שילדה אסורה
אפילו כהנאה שעל הספק באת כיפרה ספיקה:
נמצאו עדים וזממין. נראה (ו) דלקדשה בכלי קאי וקדש קמייה
לדאמר הקמייה איכא איקורא דרבנן ועשרת דמוקמיין
נמי התם לא דמין משמולקא נודע לה הרי וז תקדש בנודע לה שלא
ילדה וצדין הוא דמותרת כהנאה ומאי טעמא תקבר מדרבנן:
וזהוהרה וזו שתייה ז"ה וכו'. מהכא משמע דבעלה מותר
דה לאלתר ולא אמרי' ימקין עד שלש שנים שמה וכות
תלתה לה דאס היה אסור בה הרי הוה מצינו למיקרי בה ונקמה
ומרעה ורע וכן הראני רבי בירושלמי ונקא האיך מעון (ו) מנהא חושש
שמה תלה וכות ואחיא כמ"ד הזכות מולה ואינה ניכרת:
יש

יש עליה לעשות שהרי כהכשר קרבה יבא וישקה אותה ומיבדק וכיון דכהכשר קרבה שרייה נלכאין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: כו' א
לה עדים שהיא טמאה. אמשיקרא קאי קודם הקטרה: נמאלו עדים וזממין. עדי סמיירתה שעל ידיהם בזה לכן: מנחתה חולין. לא קדושת
פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועילין בה דנטעות הוה. אלמלא לא אמרינן משרף מדרבנן כי נמאלו עדים וזממין שמיא יאמרו מוציאין מכלי שרת
למול וז"מ כי קתני בזה לה עדים שהיא טמאה מנחתה נשרפת מדאורייתא קאמר דנת מקדש הוא: קלא אים לכו. הכל יודעין שהקדישה
טעות: כוונתם דרב שש. דאין המים בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דההוא לכו לנסק סוטה מיריש אלל
לסוטה ודאית בעד אלל מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נעמאה האשה וטהורה היא ונקמה ומרעה ורע (ומבדק ה) וזהו ליה למיכתב
ולא לא נעמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למירש הבי טורה מרעה ורע ולא שניולת מן המים מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה.
ויו' ימירא למעוטי שמתלה לה וכות דכהא לא אמר קרא ומרעה ורע: היא. ולא הניולת מן המים על ידי שהיה לקלוקלה
מפורסם לכל שכבר היו טושות ונעמות בה לדבר בה: מורוהו בלגנא. נשים טוות בלגנא: ופרכין ורבי שמעון. דלמר [למין כו:] אין
זכות מולה נהי דריו' לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

האומרם טמאה אני. שהדמה לבית דין על לקלוקלה שהיו מאיימין
עליה כדמני מתני' (ו) מקמי דפקדוה. ככלי שרת: טיפוק לחולין.
בפדין שלא היה קדושת הגוף אלא קדושת פה וכל המנחות נפדות
כל זמן שלא קדשו ככלי: אלא לכפר דקדוה. דכלי שרת מקדשין
את הראוי להם שלא ללאת עוד
לחולין דמנין כל הנוגע בהם יקדש
וליקרב אינה ראויה שהרי אינה נקדשה
אלא להזכיר עונה של זו שמבדק והרי
היא בדוקה ועומדת ולנדבה נמי לא
חויא להקריבה דמנחת שטורים אינה
כשירה אלל לטוטה ולעומר: אי
אמרת בשלמא מים בודקין אוסה.
אס שמתה עד שלא באו עדים אלמלא
בשעת שמתה ככלי ראויה היתה לכלי
שרת דההיא שעתא כח מיקדשא
ומיקרב היא מספק כשאר מנחת סוטה
הילכך כי קדיש ככלי שפיר קדיש ומשום
הכי כי אמו עדים איפסלא מהקריבה
מכאן ולהבא ולא נפקא לחולין ונשרפת:
אלא אי אמרת אין המים בודקין אוסה.
הואיל ולא ליבדק שומרת ולא ראויה
היא למנחה: סיגילי מילתא למפרע.
דלא היתה ראויה לכלי ואין כלי שרת
מקדשין אלל הראוי להם כדלמר
בזבחים (דף סו:). וטיפוק לחולין.
כלל פדין מנחתה פה שלא וקדושת
כלי שלה הכל בטעות שהיינו סבורים
שהיא טעונה מנחה ואיני כן והקדש
טעות אינו הקדש: שזינפה בעורה.
לאחר שקדשה בכלי ועל זנת אס ברא
העדים ולא על טומאה של סמירה
ראשונה הילכך כי קדשה ככלי כח
מקדש ומקרב הואי דלא הוה לה
עדים: שנלכד לאקניה. והימיתה
והלכה וזינפה: דלטו פרחי כהונה
כפיסה. של ראשה תלייס לה שלא
תשמט מידם: לעולם כדאמרינן
מעיקרא. כדהוה סלקא דעדיה
כרישא שעל טומאת סמירה ראשונה
באו ואפילו הכי לא קשיא לרב שמת
דהא דקאמר דכיון דלא חויא לקדושה
מיפוק לחולין אין הכי נמי מדאורייתא
יאכת לחולין ומדרבנן לא נשרפת לפי
שאין הכל בקיאות לנדע ששצביל

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפסה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמתה ותן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
כנגד ארבע עבודות של דם ובזחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם ומנן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושזו אינה שומה דלמאן בעינן למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שאירע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלל כפרה
הראויה לה קאמרינן שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שיריה נלכאין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: כו' א
עדי סמיירתה שעל ידיהם בזה לכן: מנחתה חולין. לא קדושת
פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועילין בה דנטעות הוה. אלמלא לא אמרינן משרף מדרבנן כי נמאלו עדים וזממין שמיא יאמרו מוציאין מכלי שרת
למול וז"מ כי קתני בזה לה עדים שהיא טמאה מנחתה נשרפת מדאורייתא קאמר דנת מקדש הוא: קלא אים לכו. הכל יודעין שהקדישה
טעות: כוונתם דרב שש. דאין המים בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דההוא לכו לנסק סוטה מיריש אלל
לסוטה ודאית בעד אלל מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נעמאה האשה וטהורה היא ונקמה ומרעה ורע (ומבדק ה) וזהו ליה למיכתב
ולא לא נעמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למירש הבי טורה מרעה ורע ולא שניולת מן המים מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה.
ויו' ימירא למעוטי שמתלה לה וכות דכהא לא אמר קרא ומרעה ורע: היא. ולא הניולת מן המים על ידי שהיה לקלוקלה
מפורסם לכל שכבר היו טושות ונעמות בה לדבר בה: מורוהו בלגנא. נשים טוות בלגנא: ופרכין ורבי שמעון. דלמר [למין כו:] אין
זכות מולה נהי דריו' לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפסה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמתה ותן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
כנגד ארבע עבודות של דם ובזחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם ומנן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושזו אינה שומה דלמאן בעינן למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שאירע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלל כפרה
הראויה לה קאמרינן שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שיריה נלכאין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: כו' א
עדי סמיירתה שעל ידיהם בזה לכן: מנחתה חולין. לא קדושת
פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועילין בה דנטעות הוה. אלמלא לא אמרינן משרף מדרבנן כי נמאלו עדים וזממין שמיא יאמרו מוציאין מכלי שרת
למול וז"מ כי קתני בזה לה עדים שהיא טמאה מנחתה נשרפת מדאורייתא קאמר דנת מקדש הוא: קלא אים לכו. הכל יודעין שהקדישה
טעות: כוונתם דרב שש. דאין המים בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דההוא לכו לנסק סוטה מיריש אלל
לסוטה ודאית בעד אלל מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נעמאה האשה וטהורה היא ונקמה ומרעה ורע (ומבדק ה) וזהו ליה למיכתב
ולא לא נעמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למירש הבי טורה מרעה ורע ולא שניולת מן המים מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה.
ויו' ימירא למעוטי שמתלה לה וכות דכהא לא אמר קרא ומרעה ורע: היא. ולא הניולת מן המים על ידי שהיה לקלוקלה
מפורסם לכל שכבר היו טושות ונעמות בה לדבר בה: מורוהו בלגנא. נשים טוות בלגנא: ופרכין ורבי שמעון. דלמר [למין כו:] אין
זכות מולה נהי דריו' לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפסה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמתה ותן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
כנגד ארבע עבודות של דם ובזחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם ומנן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושזו אינה שומה דלמאן בעינן למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שאירע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלל כפרה
הראויה לה קאמרינן שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שיריה נלכאין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: כו' א
עדי סמיירתה שעל ידיהם בזה לכן: מנחתה חולין. לא קדושת
פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועילין בה דנטעות הוה. אלמלא לא אמרינן משרף מדרבנן כי נמאלו עדים וזממין שמיא יאמרו מוציאין מכלי שרת
למול וז"מ כי קתני בזה לה עדים שהיא טמאה מנחתה נשרפת מדאורייתא קאמר דנת מקדש הוא: קלא אים לכו. הכל יודעין שהקדישה
טעות: כוונתם דרב שש. דאין המים בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דההוא לכו לנסק סוטה מיריש אלל
לסוטה ודאית בעד אלל מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נעמאה האשה וטהורה היא ונקמה ומרעה ורע (ומבדק ה) וזהו ליה למיכתב
ולא לא נעמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למירש הבי טורה מרעה ורע ולא שניולת מן המים מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה.
ויו' ימירא למעוטי שמתלה לה וכות דכהא לא אמר קרא ומרעה ורע: היא. ולא הניולת מן המים על ידי שהיה לקלוקלה
מפורסם לכל שכבר היו טושות ונעמות בה לדבר בה: מורוהו בלגנא. נשים טוות בלגנא: ופרכין ורבי שמעון. דלמר [למין כו:] אין
זכות מולה נהי דריו' לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפסה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמתה ותן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
כנגד ארבע עבודות של דם ובזחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם ומנן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושזו אינה שומה דלמאן בעינן למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שאירע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלל כפרה
הראויה לה קאמרינן שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שיריה נלכאין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: כו' א
עדי סמיירתה שעל ידיהם בזה לכן: מנחתה חולין. לא קדושת
פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועילין בה דנטעות הוה. אלמלא לא אמרינן משרף מדרבנן כי נמאלו עדים וזממין שמיא יאמרו מוציאין מכלי שרת
למול וז"מ כי קתני בזה לה עדים שהיא טמאה מנחתה נשרפת מדאורייתא קאמר דנת מקדש הוא: קלא אים לכו. הכל יודעין שהקדישה
טעות: כוונתם דרב שש. דאין המים בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מטעמיה. דועד אין בה דההוא לכו לנסק סוטה מיריש אלל
לסוטה ודאית בעד אלל מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואס לא נעמאה האשה וטהורה היא ונקמה ומרעה ורע (ומבדק ה) וזהו ליה למיכתב
ולא לא נעמאה ונקמה וגו' וטהורה היא לדרשה למירש הבי טורה מרעה ורע ולא שניולת מן המים מפני שהיו עדים בטומאתה: וטהורה.
ויו' ימירא למעוטי שמתלה לה וכות דכהא לא אמר קרא ומרעה ורע: היא. ולא הניולת מן המים על ידי שהיה לקלוקלה
מפורסם לכל שכבר היו טושות ונעמות בה לדבר בה: מורוהו בלגנא. נשים טוות בלגנא: ופרכין ורבי שמעון. דלמר [למין כו:] אין
זכות מולה נהי דריו' לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כי וי'
דמסכת נזיר וי' את
במנחה ואח"כ היפר לה
נכחה: (ב) בא"ד לכתב
כחמו ומצאה שנגנבה
אס עד שלא וי' והבא
נמי: (ג) ד"ה קרב וי'
הבא על הספק אס
משמולקא נודע לה
שלא ילדה אסורה וי'
נלח מתחילתה ספירה
ספיקה והלכה לה
נמי: (ד) ד"ה מלואו וי'
נראה דקאי אקדשה ככלי
ויקדש וי' דמין אס
משמולקא: (ה) ד"ה
וטהורה וי' אינו מושג:

גליון הש"ס

ב"י קדש הקומץ וכו' עי'
לקמן דף כג ע"ב מדיה
אלו: תוס' ד"ה כי קדוש
כו' ועוד ב"י עי' מלית
פ"ה ה"ד מהל' משהיק:

מוסף רש"י

הרי היא ככל המנחות.
שנטמאו עד שלא קדשה
ככלי ותפסה ויביא דמיה
את המנחה: קדש הקומץ.
שקמתה ותן קומץ ככלי
שרת קדש בקדושת קומץ
שהמנחה טעונה ארבע
עבודות כנגד ארבע
עבודות של דם ובזחים
קמייה מתוך כלי שרת
כנגד שמיטה שהספין של
כלי שרת מקדש את הדם
ומנן כלי להקדיש הקומץ
ככלי שרת שני כנגד קבלת
דם הולכה כנגד הולכה
והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא.
ושזו אינה שומה דלמאן
בעינן למשרייה: הרי היא
ככל המנחות. שאירע בהן
פסול בין קמייה להקטרות
ומישרף למטה: ולא
הספיק. כהן לאכול את
השירים: כיפרה. מנחה זו
את ספיקה. האי כפרה לאו
כפרת עון הוא ולא הזכרת
עון אלל כפרה הראויה לה
קאמרינן שעשתה מנחה זו
בשעת הקטרות קומלה כל
מה שיריה נלכאין כל זמן
שלא אירע בהן פסול בגופן:
כו' א עדי סמיירתה שעל
ידיהם בזה לכן: מנחתה
חולין. לא קדושת פה ולא
קדושת כלי (ו) ואין מועילין
בה דנטעות הוה. אלמלא
לא אמרינן משרף מדרבנן
כי נמאלו עדים וזממין
שמיא יאמרו מוציאין מכלי
שרת למול וז"מ כי קתני
בזה לה עדים שהיא טמאה
מנחתה נשרפת מדאורייתא
קאמר דנת מקדש הוא: קלא
אים לכו. הכל יודעין שהקדישה
טעות: כוונתם דרב שש.
דאין המים בודקין סוטה
שיש לה עדים: ולא מטעמיה.
דועד אין בה דההוא לכו
לנסק סוטה מיריש אלל
לסוטה ודאית בעד אלל
מקרא אחרינא נפקא: עסורה.
ואס לא נעמאה האשה וטהורה
היא ונקמה ומרעה ורע
(ומבדק ה) וזהו ליה למיכתב
ולא לא נעמאה ונקמה וגו'
וטהורה היא לדרשה למירש
הבי טורה מרעה ורע ולא
שניולת מן המים מפני שהיו
עדים בטומאתה: וטהורה.
ויו' ימירא למעוטי שמתלה
לה וכות דכהא לא אמר קרא
ומרעה ורע: היא. ולא
הניולת מן המים על ידי שהיה
לקלוקלה מפורסם לכל שכבר
היו טושות ונעמות בה לדבר
בה: מורוהו בלגנא. נשים
טוות בלגנא: ופרכין ורבי
שמעון. דלמר [למין כו:] אין
זכות מולה נהי דריו' לא
דריש מיהו יש לה עדים
נפקא מקרא קשיא דאתה
מוציא שם רע על הטהורות
ויאמרו עדים היו להם:

א) עי' רש"י לקמן דף ד'
ד"ה לא ספיקא.
ב) כהא דל"ל בין דמסי
קחא תולע וזהו שאלמו וי'.
ג) אל"ל ל' ואל"ל אלל
ל' דקרי לה מיהא משום שן כ"ו ונתייב"ו י"ל משום דלא שכיח וכו' דלמר לקמן (דף ו) לענין עדים כהדרי' ועוד דל"כ הו' מתנונה דרבי' לקמן בסמוך.